

Tóth Éva

Ad notam Balassi

Mindenféle álság,
leskelő kívánság
orvul tör én ellenem,
mindenféle kétség,
állhatlan reménység
rövidíti éjjelem,
egyik félelemmel,
másik szerelemmel
munkálkodik vesztemen.

Én már nem is bánám,
sőt, igen kívánnám,
ha sokan elhagynának,
úgysem segít senki,
nincs orvosság semmi
mitől elmúl a bánat,
aki vándorlásra
indult bujdosásra,
nyugtot úgysem találhat.

Hát minden hiában?
Hát már ne is várjam,
nyugtom úgysem lesz soha?
Levele a fának,
fészke a madárnak,
embernek van otthona,
hát csak engem vert meg
az égi kegyelmek
mindenható ostora?

Im a virágoknak,
szálló madaraknak
adtál társat, Istenem.
Ifjúság határán,
csak békét kívánván,
könyörülj meg lelkemen,
szenteld meg nyugalmam,
hogy míg meg nem haltam,
élhessem jól életem.

Szöllősi Mária: *Egy Balassi versre*